

může říci, jaká vada jest podstatná, na kteroužto otázku znalec zůstal prý dlužen odpověď, takže tím méně mohl soud vysloviti, že jde o podstatnou vadu. Názor ten jest nesprávný. Otázka, zda jde u provedeného díla o podstatnou vadu podle § 1167 obč. zák., jest otázkou právní, jejíž řešení jest vyhrazeno soudu. Soud ovšem může, když podle svědomitého přesvědčení nemá vlastních znalostí odborných, jež by ho činily schopným posouditi správnost otázek technických, uznati na důkaz znalecký (§ 351 c. ř. s.), není však nikterak vázán posudkem znalce. Když odvolací soud na základě posudku znalce a výsledků ostatních provedených důkazů (§ 498 c. ř. s.) došel k závěru, že jde o podstatné vady dle § 1167 obč. zák., případně vady, pro které nelze věci řádně užívat (§ 932 obč. zák.), posoudil věc správně.

Čís. 6373.

Zákon o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

Případ, kdy výpověď může býti dána jen z důvodů uvedených ve služební smlouvě, nespadá pod § 29 zák. o obch. pom.

Byla-li výpověď, podmíněná ve služební smlouvě určitými důvody, dána, aniž tu bylo takových důvodů, nemá vůbec právní účinnosti a nerozvazuje proto služebního poměru. Služební poměr trvá dále a obě strany jsou povinny plniti své povinnosti, zaměstnavatel platiti služební požitky a zaměstnanec konati umluvené služby.

(Rozh. ze dne 14. října 1926, Rv I 378/26.)

Žalobce byl u žalované banky definitivním úředníkem s delší než 16letou dobou služební. Podle ustanovení § 45 čís. 5 služebního řádu žalované banky mohla mu býti dána výpověď jen po předchozím obmezení personálu za podmínek a okolností tam blíže uvedených. Žalovaná banka dala mu bez ohledu na to dopisem z 31. ledna 1925 šestinedělní výpověď z důvodů zrušení filiálky v D., dopisem z 28. března 1925 tuto výpověď odvolala a dala mu současně novou tříměsíční výpověď ku 30. červnu 1925. Žalobce dopisem z 3. dubna 1925 nevzal tuto výpověď na vědomí a dal se žalované bance k další dispozici. Banka na to dopisem ze dne 28. dubna 1925 udělila mu dovolenou až do dne výpovědi, t. j. do 30. června 1925, pak dopisem ze 24. června 1925 odvolala i tuto výpověď a přidělila žalobce službou od 1. července 1925 své filiálce v B. Žalobce dopisem ze dne 26. června 1925 toto zpětvzetí výpovědi jako libovolné odmítl a dne 1. července v B. nenastoupil. Žalovaná banka pak dopisem z 9. července 1925 pro odepření konání služby s odvoláním se na § 27 zákona o obchodních pomocnících a § 46 služebního řádu služební poměr s ním ku dni 1. července 1925 bez výpovědi rozvázala. Žalobě o zaplacení služebních požitků procesní soud prvního stádu v Praze vyhověl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** Námitka odvolatelky, že se procesní soud neobíral její ná-

mitkou zrušení služebního poměru podle § 29 (správně § 27) č. 4 zákona o obchodních pomocnících, není důvodna, neboť soud řádně do-
líčil, že výpověď daná žalovanou bankou žalobci v dopisu ze dne 28.
března 1925 nemohla býti jednostranně dopisem ze dne 24. června 1925
bankou odvolána. Proto také nebylo třeba, by soud, když žalovaná banka
dala neodůvodněně výpověď k 30. červnu 1925 a z důvodu toho žalobci
práva podle §u 29 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. z. vzešla,
zabýval se ještě příkazem daným žalovanou bankou po tom, kdy banka
dle dopisu ze dne 28. dubna 1925 nabídku žalobcovu, kterou se jí dal
k dispozici, odmítla a tím při výpovědi setrvala. Žalovaná ve svých
vývodech v odvolacím spisu přehlíží právě uvedený dopis, z něhož
zřejmo, že žalovaná banka, odpovídajíc ku nabídce dispozice žalob-
cově dopisem ze dne 3. dubna 1925 a ku neuznání výpovědi, setrvala
při výpovědi tím, že žalobci dala dovolenou výslovně až do dne vý-
povědi. Dopis ten dle jeho doslovu a jeho souvislosti s předcházející
korespondencí nelze vykládati jinak (§ 914 obč. zák., čl. 278 obch. zák.),
než že žalovaná banka protest žalobcův proti výpovědi a jeho nabídnutí
služeb odmítla a při výpovědi k 30. červnu 1925 setrvala. Proto také
tvrzení banky, že odvolání výpovědi dané dopisem ze dne 28. března
1925 stalo se jejím dopisem ze dne 24. června 1925 v souhlasu se ža-
lobcem, postrádá veškerého základu a nastaly pro ni důsledky dle § 29
cit. zák. pro neprávem danou výpověď a tedy pro předčasné propuštění
žalobce, a nemohla žalovaná banka za tohoto stavu věci žalobce do-
datně přidělovati službou do filiálky v B. Žalovaná banka doznala, že
daná výpověď ku dni 30. června 1925 §u 45 č. 5 služ. řádu neodpoví-
dala a tedy byla neodůvodněna, a platí právě předpis §u 45 č. 5 služ. ř.
o definitivních úřednících (viz § 45 odst. 3 služ. řádu). Definitivnost
žalobcovu v žalobě tvrzenou doznala žalovaná v žalobní odpovědi. Proto
správně posoudil procesní soud, že náleží žalobci aspoň do konce r. 1925
nárok na služební požitky do té doby spadající, ježto nárok žalobcův
ihned splatný na služební požitky jest odůvodněn potud, pokud služební
poměr nebude řádně rozvázn. Odvolatelka ani netvrdila a tím méně
prokázala, že některý z řádných výpovědních důvodů v cit. § 45 služ. ř.
vypočtených zvláště do konce r. 1925 již nastal a proto náleží dle jas-
ného znění § 29 in fine zák. o obch. pom. žalobcovi požitky ty až do
konce r. 1925. N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů
a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

S názorem odvolacího soudu co do výkladu §u 29 zák. o obch. pom.
nelze souhlasiti. Tento předpis rozeznává mezi smlouvou, uzavřenou
na určitý čas, a smlouvou na výpověď a praví, že v onom případě pří-
sluší předčasné propuštění nárok na služební požitky za celou dobu
až do oné určité smluvní doby a v druhém případě za dobu výpovědní.
Poměru na určitý čas v případě, o nějž jde, není, avšak není zde ani
poměru na výpověď v tom smyslu, jak jej má na mysli zákon, jenž před-
pokládá volnou výpověď, která není vázána na žádné důvody. Případ,

kde výpověď může býti dána jen z důvodů uvedených v služební smlouvě, ani pod druhou alternativu §u 29 uvedeného zákona nespadá a není tedy v zákoně rozhodnut. Jelikož obdobné použití §§ 21 a 31 zákona o obch. pom. není přípustno, nezbyvá než sporný případ rozřešiti dle pravidla §u 7 obč. zák. v ten rozum, že, byla-li výpověď, podmíněná v služební smlouvě určitými důvody, dána, aniž by tu takových důvodů bylo, jak se stalo v tomto případě, nemá vůbec právní účinnosti a proto služebního poměru nerozvazuje. Tento poměr trvá a obě strany jsou povinny plniti své povinnosti z něho: zaměstnavatel platiti služební požitky a zaměstnanec konati umluvené služby. Tím se žádné straně křivda neděje, jak by se děla, kdyby zaměstnanec dostal výplatu jen za poměrně krátkou dobu, anebo zaměstnavatel musil platiti služné za celou služební dobu ihned, po případě také pensi, aniž by obdržel vzájemnou úplatu v zaměstnancových službách. Takový výklad zákona a služební smlouvy odporoval by zásadám §§ 6 a 914 obč. zák. a čl. 278 obch. zák. (viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 3123 sb. n. s.). Co do výkladu §u 29 zákona o obch. pom. nelze tedy souhlasiti s odvolacím soudem.

Čís. 6374.

Nárok na náhradu škody výbuchem třaskavin ve skladišti.

Předpis §u 364 a) obč. zák. týká se pouze škody věcné.

Ručení podnikatele za výsledek není v zásadě, pokud nejsou stanoveny zákonem výjimky, platným právem uznáno.

Tím, že podnik vyhověl bezpečnostním opatřením, není za všech okolností vyčerpáno ručení podnikatele za bezpečnost provozu.

(Rozh. ze dne 14. října 1926, Rv I 490/26.)

Při výbuchu třaskavin ve skladišti žalované firmy byl žalobce poškozen na těle. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu, odvolací soud neuznal žalobního nároku důvodem po právu. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolání uplatňující důvody §u 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s. jest z části oprávněno. Žalobce domáhá se náhrady škody, kterou utrpěl na svém zdraví výbuchem třaskavin ve skladišti žalované společnosti dne 19. března 1924. Ježto není zvláštních předpisů o náhradě škody, způsobené takovými výbuchy, platí i tu předpoklady občanského zákoníka pro náhradu škod z nedovolených činů vůbec, totiž čin neb opomenutí o sobě bezprávné, majetková škoda, příčinná souvislost mezi činem neb opomenutím a škodou a zavinění škůdcovo. Všechny tyto předpoklady jakožto základ žaloby má dokázati poškozený, tedy zejména také zavinění škůdcovo. Toto průvodní břemeno stanovil zákon ve formě do-